Šepot z lesa

Venujem drahému dedkovi.

HannZ

Listy prianí

Prichádzal z mesta,
Prichádzal do lesa nečakane,
Prichádzal ta,
Básnik a jeho básne.

Ani starý, ani mladý,
Ani bohatý, ani chudý,
Len on sám,
Aký je.

A peši, to vám,
Bola cesta, bez koňa?
A v tomto počasí,
Bola to snáď omamná vôňa?

Žeby sa mu dobrodružstva zachcelo?
Abo hľadal nápad?
Chcel zapísať slnko
A jeho západ?

Ale sneh je vysoký,
A slnca niet,
Ťažko mu porozumieť,
Čo tam hľadať poľahky.

A čo to má pod pazuchou?
Pero s knihou,
Sú azda stránky napísané?
Sú a neprečítané.

Ach, a ako to len vlečie,
Veď sneh mu atrament roztečie,
Keď si vločka zatancuje na stránke,
Bude po úsilí, básničke.

Vločky padali tmou,
A básnik únavou,
Trochu, žebych sa oprel,
Povedal básnik, čo na zem pod
Jedľou pozrel.

A biele kúzlo,
Potichu padalo,
Padalo na básnika,
A život z neho uniká.

Ráno bolo sivé ani myš,
Zdalo sa byť kľudné,
Ale básnik nepočuje slová vľudné,
Čo mu, vietor, hovoríš.

I tak fúkol vietor,
Fúkol do strán,
Vytvoril im priestor,
Až k výšinám.

Leteli stránky,
Leteli do diaľky,
Posadilo sa na ne páperie,
A splnilo sa prvé želanie.

Aby bolo milované,
Aby bolo chcené,
Aby nezanikli nikdy,
Jeho prepletené života nitky.

A to ďalšie práve vtedy,
Keď sa dala srnka na výzvedy,
Padlo rovno pred ňou,
A prianie sa stalo ňou.

Nešťastné to prianie,
Prišla o života poznanie,
Že verila, čomu nemala by,
O tom poviem inokedy.

A vlkovi o chvost trochu,
Zachytil sa list,
Jak na muchu,
Zareagoval pysk.

Ale slovám až tak dobre nerozumel,
Avšak, uschoval ho v srsti,
Potom v hrsti,
Čo chce, vedel.

Krkavcovi do zobáka,
Ako šiška dáka,
Vlietlo prianie, nič nevidel,
Joj, jak škriekal.

Doma mu ukázal vyznamenanie,
Roztrhal prianie,
A uplietol z neho hniezdo,
Ocení viac niekto.

I vietor sa toho ujal,
Do dlaní list vzal,
Hoc tiež čítať nevedel tie riadky,
Slová šli k sebe ako priadky.

Teda, vytvoril si z nich nôtu,
Každá skladba má jednu vetu,
Čo pre tú,
Sa oplatí počúvať.

Mnohým sa ušlo poznania,
Vyslovení aj nevyslovení priania,
A keď myslím mnohým,
Tak aj k nohám jedliným.

Aby hojnú pôdu, živiny,
Mala ona, i sestry,
Nie už vidiny,
Odolávali vetry.

Potok sa dočkal prietoku,
Medzi kamienky,
Prúdia spomienky,
Dávneho útoku.

Teraz ticho,
Aj sneh ustal,
Až potom začal,
Čo bolo hotovo.

Studené záveje,
Lesklé cencúle,
Sneh sa premelie,
Pieseň doveje.

Posledné prianie,
Je pre vás,
Vaše želanie,
Oživí to v nás.

Básnik a jeho listy,
Tak jest,
Ja a ty,
Ďalšia toho lesť.

Dávaj pozor, čo si želáš.

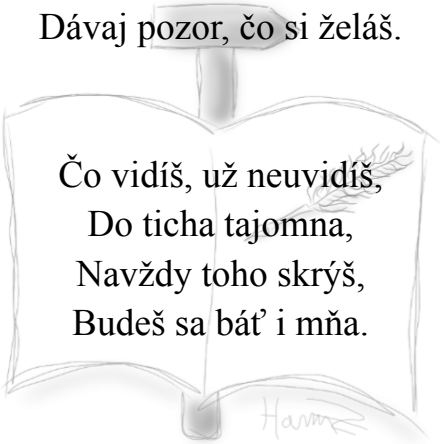

Čo vidíš, už neuvidíš,
Do ticha tajomna,
Navždy toho skrýš,
Budeš sa báť i mňa.

Útržky rán

Stoji veta,
Na polceste z úst,
Nie pripravená do sveta,
Nie pripravená ujsť.

Stojí ona vedľa,
Od všetkých svojich odvedená,
Pre nich dávno stratená,
Strieborná vysoká jedľa.

Vraj spáchala zradu,
O tom ona netuší,
Má v jadre vadu,
Život ostatných ruší.

A pritom tam stojí,
Roky dlhé jak slnko na oblohe,
Ale nik sa jej nebojí,
Nepodrobia myseľ námahe.

Nejeden rubač dreva,
Do nej ťal, znova a znova,
Ohlasovala jej bolesť len sova,
A ona sa ani nehnevá.

Odniesol ju do domu jeho,
Deti, ozdobme ho!
K Vianociam, nech je krásny,
A stromčeka svit jasný.

I kmeň plakal slzy lepkavé,
Dni boli prchavé,
A ku koncu,
Sa na ňom len ozdoby ligocú.

Vyhodili ju von jak psa,
Keď z nej zmizla krása,
A tak jej prvý koniec mladosti,
Priniesol len iskry a strasti.

O rokov pár,
Vyrazil hlavný konár,
A ťahal sa do výšky a ešte,
Silnejšie než kliešte.

A tá farba života,
Zelená, jak jar sama celá,
Ale jej beda,
Prišla doba zlá.

Zimné vetry zo severu,
Jak šli, tak ničili, čo mohli,
Každú byľ i strom ohli,
Malú mali v sebe vieru.

Vyvrátilo i jedľu našu,
Bola jak na kašu,
Na časti zlomená,
Mnohé kolená.

A zas len o čas druhý,
Vyrazil z nej nový život,
A ten jej viac drahý,
Pevný sťa plot.

Sestry závideli nemálo,
A tak rástli rýchlo,
A im sa zdalo,
Že to za to stálo.

A prišiel hmyz škaredý jak,
Noc bez hviezd,
A nebolo tomu inak,
V každej pár ich hniezd.

Vŕtali sa do hĺbky,
Ten bolestivý ryk,
Ale nepočul nik,
A lámali sa na kúsky.

Zas len naša jedľa,
Prežila tú skazu,
Nechýbalo však veľa,
A podľahla by mrazu.

Jak dlho tá vydrží?
Ona nie je z nás!
Kedy ju to zloží?
Je to na nás!

Tak sa za jej chrbtom,
Sestry krákali celé dni,
Ohovárali šeptom,
Vymýšľali ľsti.

A jak domino o seba,
Padali, chceli ju zoťať,
Ale zlým smerom než je potreba,
A na zemi museli ležať.

Už sa nepostavili znova,
Neboli toho hodné,
A zas len sova,
Ohlasovala dni plodné.

Len ona sama stála tam,
Rovná sebe i sestrám,
Že ona si zaslúži všetko,
Čo životom jej lomcovalo prudko.

A vo svojej kráse nemalej,
Vynímala sa k oblakom,
A z lesa i z dediny ďalekej,
Vyhýbali sa jej oblúkom.

Pre jedľu našu jedinú,
Čo utrpenie si niesla veky,
Neznáme žiadnu inú,
V pamäti nám naveky.

Zrkadlo

Je tma,
A neskoro večer,
Ide ona sama,
Do očí príšer.

Ani vetra,
Ani vlka v takej hodine,
Ani vidieť z metra,
Ďaleko ona je v rodine.

Čo tam snorí,
Mala by spať,
Nie sa túlať,
Zlý duch sa vynorí.

Kopýtko,
Zanechá stopu plytko,
A na lýtko,
Padajú vločky jak cez sitko.

A tá srsť mäkkučká,
A tá šija hladučká,
A uši v pozore,
Nos na dozore.

Ritka biela, semiš,
Blchy majú svoju skrýš,
Ale teplá príjemne,
Srsť slúži oddane.

No a ščil k príbehu,
Čo sa stal pri brehu,
A tá naša zverina,
Tam bola srna.

Šla ako vždy a pritom odznova,
Zle jej poradila sova,
Vrátiť sa nemohla,
Nevedela kade.

Trochu po ľavici,
A trochu po pravici,
Svetla požehnaného ako zo dňa,
Viedlo ju bližšie.

Mesiac vrhal jas,
Tak silný na to sklo,
A toľko krás,
Vyzeralo ako zrkadlo.

Trbliece sa, žiari,
A srnka hľadí naň,
A žiarli,
Že nie je laň.

Hľadí pred seba, hlavu skláňa,
Vyzerá ako mláďa,
Tie roky sú ale preč naozaj,
Ale ona to netuší.

Nohy primrznuté k zemi,
Svetlá, povedzte mi,
O tej kráse, o tom želaní,
Nevyhne sa varovaní.

A zrkadlo je čisté,
Viac jak pred chvíľou zrazu,
Neustupuje mrazu,
Srne sa o to viac páči.

Stúpne dopredu,
Chce vedieť pravdu,
Nevidí zradu,
Zrkadla vadu.

Svieť mi mesiac,
Nech vidím na odraz,
Srnka hovorí si a nemysliac,
Na ostrý podraz.

Zdá sa jej o srncovi,
Milému, bratovi aj otcovi,
O matke, sestre,
Aj o nenarodenej dcére.

Stúpne si o kúsok viac,
Už presvitá zrkadlom mesiac,
A srna vidí hojnosť úrody,
Nie toho podvody.

A škrupinka už tenká,
Nehľadí bystro srnka,
Len si praje,
Praje priveľa.

Vidí zelený sad,
Plný pokušenia, vnád,
A nakoniec seba a vodopád,
Už ju neudrží ľad.

Prelomil sa ľad,
Prelomil v jazere hlbokom,
A srnka a jej pád,
Zahliadla svit mesiaca okom.

Padá dole,
Zdá sa jej sen,
Nekonečné zelené pole,
A nakoniec rodinu len.

Zdá sa jej sen ďalší,
Nepozná ho už vôbec,
Ale to už príbeh inakší,
Bol jej prisľúbený takýto koniec.

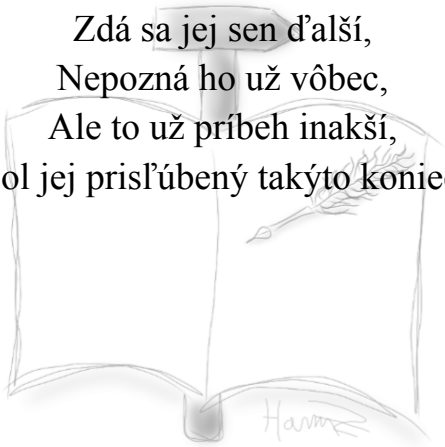

Uspávanka

Hajdu hajdy,
Nehrá na gajdy,
Spieva si po svojom,
Vietor so závojom.

Haji, beli,
O závod letí,
Letí ako o preteky,
Odteraz až naveky.

Fijú, fijú,
Vlky do neba vyjú,
Nesie vietor ich správu,
Jemu, im, všetkým na slávu.

Duje, duje,
A nič nesľubuje,
Nesie iba to málo,
Čo mu bolo dáno.

Ako správny poštár,
Všetkých pozná,
Od doliny húb až po červienkin chotár,
Mnohé domy prevetrá.

Drby poveje ďalej,
Ale tajomstvá strčí pod rukáv,
A vyhne sa dobe planej,
Doručí šepot bez obáv.

Zhodí prebytočný sneh z jedlí,
Toť úľava,
Myši pred domom uprace,
Zatancuje v lístí.

Niektorým chlad donesie,
Iným chvíľku poézie,
Vylieči i dub,
A jeho pokazený zub.

Keď veverička preskakuje na
Konár a späť,
To vietor ju podrží v lete,
Nechá v kľude v sede.

Cez leto ako vánok,
Na jeseň vyšinutie,
Zima ako baránok,
Ale na jar zase besnenie.

Aký má to kalendár,
Celkom prostý, bez papiera,
Pokaždé doň pozerá,
Dnes poľovačka, lovu zdar!

Nesie myslivcom do očí,
Nesie vzduch štipľavý,
Prv, ako niekto z nich zver zočí,
Prejde bolesť, vzlyk prenikavý.

Pretože niet loveckej sezóny,
Teraz nie,
Nik z tvorov netuší ani,
Že vetru patrí poďakovanie.

Duje vetrík, duje,
Časom mu poďakuje,
Za to všetko, za tie maličkosti,
Za malé i veľké starosti.

Teraz sa vlní,
Na vrchu stromov,
Svoju priezračnosť slní,
A z výšky hľadí na tvorov.

Pretože on je strážca,
A nie vládca,
Potrestá zradca,
Stáva sa z poštára radca.

Veď kto by vedel lepšie,
Odviať krutosti, pýchu,
Priviať do tepla chladu,
A potešiť dušu, než vánok?

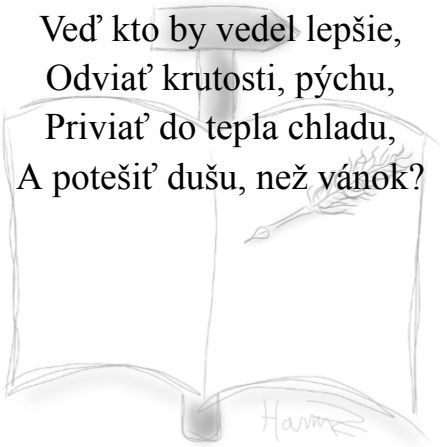

Tajomstvo spomienok

Na zem padol tieň
A na kvety srieň,
Máš pocit, že sa
Čas zastavil, mýliš sa.

Máš nutkanie prehrnúť
Tú myšlienok spúšť,
Ale tajne dúfať,
Že vietor začne sám fúkať.

Cítiš, ako sa tie vrstvy tepla
A zimy striedajú,
Ako ročné obdobia,
Do kola postupujú.

Veriť by si chcel,
Ale čomu,
Čomu je správne?
Radšej nepovedz to tajomstvo nikomu.

Blúdiš v labyrinte nepoznanom,
Kde ti bárs kto šepká,
Čo máš, nemáš robiť s poznatkom,
A kto sa s tebou zahráva?

Ako tieň i ako zrkadlo,
Tiahne sa lúkou, tiahne sa lesom,
Zaberie za veslo,
Zaberie časom.

Nie je to len voda,
Čo jej chlad v zime bodá,
Čo lesk kameňom pod nej dodá,
Ale aj prúd spomienok padá.

Áno, jej prúd nesie,
Celú históriu tých,
Čo sú v sebe stratení,
A ona ich žiaľ preseje.

Utekala žena,
Utekala toho rána,
Žalovala jej kroky vrana,
Utekala od svojho pána.

Čo jej mužom druhom,
Býval, teraz tyran,
A ona sluhom,
Rozdával tisíc rán.

Utekala žena,
Najprv cez lúky,
Potom ju viedla cesta lesná,
Odohnať chcela muky.

Čo na tom,
Že jej dieťa plače?
Čo ju po tom,
Že on jej zabiť ho káže?

Kus srdca tam nechala
A teraz musela z tade ísť,
Niekoľko dní sa hnala,
Než o ten svoj život prísť.

Čo na tom,
Že jej rozum kázal,
Vráť sa s mužom,
A bičom doma do nej rezal?

Nohy mala krvavé,
Sneh ukazoval jej šľapaje,
Toť ako koľaje,
Lákali oči dravé.

Čo na tom,
Že nechcela, ale musela,
Čo na tom,
Že opustila a sa ani neotočila?

Slzy sa jej lepili na tvári,
Menili sa v cencúle,
Bežala cez to zasnežené pole,
Bežala cez zasnežené zmary.

Krik jej muža,
Ako ozvena,
Pokoj v lese narúša,
Neotočí sa žena.

Hore svahom,
Dole brehom,
Dole kameň pri rieke,
Potkne nohy žienke.

A tá padá,
Obalí ju voda,
Čo mrazom bodá
A unáša ju preč.

Muž na brehu,
Pre istotu v strehu,
Krvavá cestička
Končí, kde začína vodička.

Otočí sa a ide domov,
Cestou ho premáha zlosť,
Na neho padne stovka hromov,
Les mal už toho dosť.

Žena sa vo vode,
Rozplynie ako prach,
V spomienke podobe,
Nie kameň, to jej muž je vrah.

A tečú spomienky,
Tečú dole prúdom,
Život mladej žienky,
Prešla si súdom,
A tu jej života črepinky,
Zahalené tajomstvom.

Jako rieka,
Tak život preteká,
I nami, nesie si spomienky,
Na bolesť, radosti lásky,
I nám uniká,
Ako piesok medzi prsty.

Len my sa môžeme rozhodnúť, či ho necháme v mieri pretekať, alebo sa v ňom utopíme.

Páperie

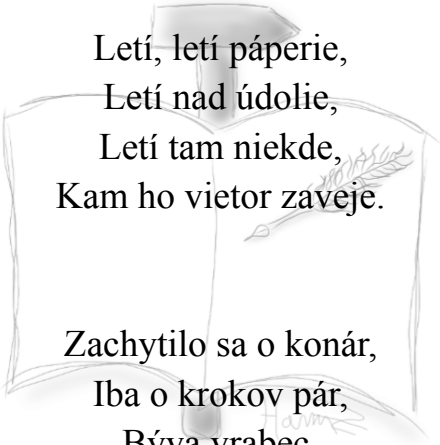

Letí, letí páperie,
Letí nad údolie,
Letí tam niekde,
Kam ho vietor zaveje.

Zachytilo sa o konár,
Iba o krokov pár,
Býva vrabec,
Ešte nie starec.

Vzal si páperie do zobáčika,
Vplietol ho do hniezda,
Nech hreje iného vtáčika,
Pre jeho ženu, to hviezda.

Keď i ich deti vyleteli,
A hniezdo zostalo opustené,
Páperie sa vznieslo k oblohe,
A putovalo smerom iným.

Napadol sneh,
A páperie s ním,
Uložené k spánku,
A prikryté lístím.

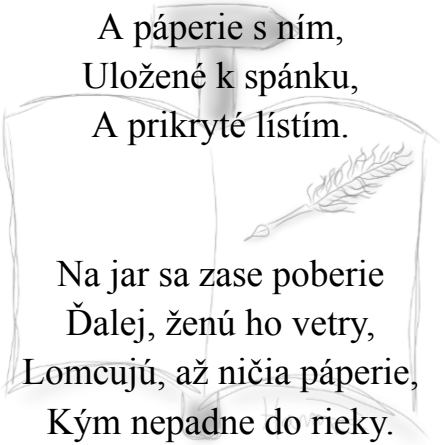

Na jar sa zase poberie
Ďalej, ženú ho vetry,
Lomcujú, až ničia páperie,
Kým nepadne do rieky.

Formu stratí,
Len na chvíľu malú,
O breh sa zachytí,
Dalo si veľkú námahu.

Ide k rieke srnka,
Predkloní sa a vodu sŕka,
Prehltne páperie jedným dúškom,
A odkráča s plným bruškom.

Páperie sa prevaluje,
Kým si srnka vykračuje,
Zrazu sa zastaví,
A, nuž, kôpku spraví.

Táto kôpka,
Prilákala vlka,
A cesta páperia,
Sa znovu dala do pohybu.

Vlk už celkom sýty,
Nechal srnkine kosti,
Obalené ešte mäsom,
Hladným krkavcom.

Jeden, taký biedny,
Pazúry len jedny,
Peria nič moc,
A zobák viac jak nos.

Zachytilo oko jeho,
Páperie jak pre neho,
Zobákom si ho zašil pod krídlo,
A teplo im obom bolo.

Nebola však cesta páperia,
Ľahká ani ukončená,
Ale tí, čo veria,
Vedia, že je skutočná.

Bolo úžitkom takmer pre všetkých,
Ale len pár si ho vážia,
Bude chýbať mnohým,
A tí jeho pamiatku strážia.

Lebo tí, čo ozaj milujú,
A plano nesľubujú,
Budú nad ním bdieť,
Aj keď sa im bude cnieť.

Uchovajú si ho v spomienke,
Aký bol jeho život,
A aký sám bol,
A v srdci vo veľkej láske.

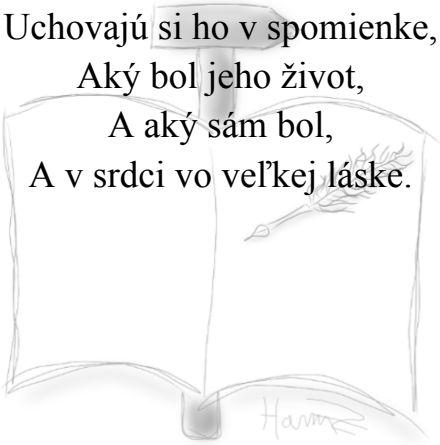

V povetrí

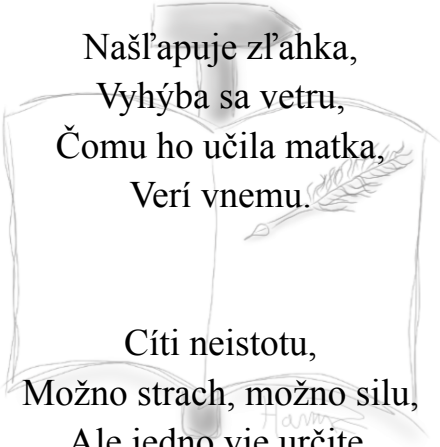

Našľapuje zľahka,
Vyhýba sa vetru,
Čomu ho učila matka,
Verí vnemu.

Cíti neistotu,
Možno strach, možno silu,
Ale jedno vie určite,
Hlad čoskoro príde.

Srsť je hebká, čistá,
Na zimnú premenená,
Zahreje po dobu celú,
Kým jar nevystrieda zimu.

Uši vždy v strehu,
Ale majú v sebe nehu,
Ale nikdy neoddychujú,
Sú medzi prvými.

Ale sneh tlmí jeho,
Kroky ešte viac, málo,
Ale stačí,
Aby bol neviditeľný.

Aký to lesk a šarm,
Srsť i zima i čas,
Spadol I vlas,
A dodal tomu jas.

Dve iskry zasadené v hlave,
Čo žiaria v tme,
Ale neradno v nich nazerať,
Vo veľkej blízkosti.

Laby, hľa, čo dlane,
Mohutnejšie a dravé,
Pazúry ani ihly,
Či kopije.

Pri nich nezaspíš.

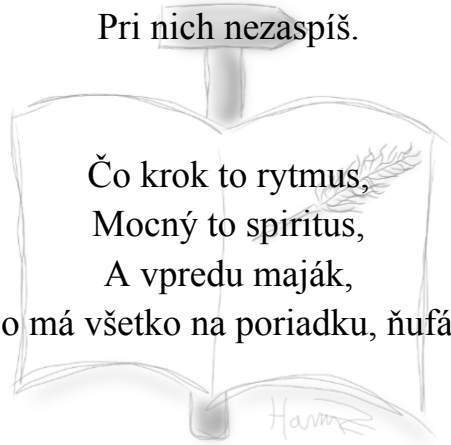

Čo krok to rytmus,
Mocný to spiritus,
A vpredu maják,
Čo má všetko na poriadku, ňufák.

Ale je sám, bdie,
Kedy jeho čas príde?
Prostá zver a mu radšej vyhne,
Uniknúť papuli s tesákmi.

Po stopách nedávno idúcich,
Sa on tajne blíži,
Tak ľahko, priam naruby,
Nepočujú ani v zemi myši.

Ale ona zanecháva odtlačky,
Ale časom ich sneh prekryje,
Dovtedy ho objavia zvery,
Vnútro ich strachu sa napije.

A pod jedlami,
Zdá sa byť celkom,
Neviditeľný,
Je v, pod a nad svetom.

Vrhajú naň tieň,
On to vie tiež,
On nie bárs aký tĺk,
On je vlk.

Kedysi vodca,
Teraz strážca,
Nik jeho prácu neocení,
Možno až bude v podzemí.

Jeho svorka zmizla,
Bez stopy a lúčenia,
Hoc nebola veľká,
Ale bola jeho.

Tvoria sa záveje,
To ho zahreje,
A snehové vločky lietajú,
Uspávanku mu hrajú.

A on splynie,
Sneh si ľahne s ním,
Ako aj stromy, kry
I zimné vetry, na chvíľu ustanú.

Zavrie oči, zhasnú iskry.
Ale srdce bdie, bije.

On je boh,
On je vlkom,
I človekom,
On si vyhovie.

Kde bola srsť,
Sú len malé chĺpky,
Teraz je prst,
Kde boli labky.

Teraz jemná tvár muža,
Ale oči zostali,
Chvost sa stiahol,
Na kolená padol.

Cítil ako ho to reže,
Ostré aj tupé meče,
Na tele tetovania,
Jazvy poznania.

Na ten tanec nezabudol.

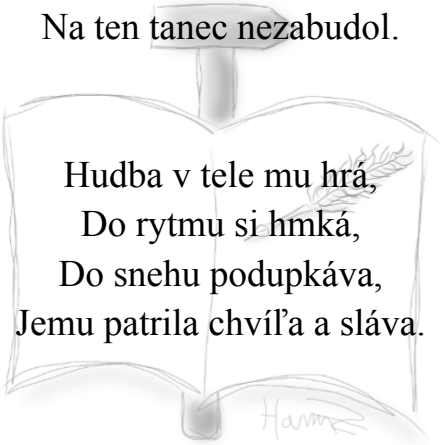

Hudba v tele mu hrá,
Do rytmu si hmká,
Do snehu podupkáva,
Jemu patrila chvíľa a sláva.

Áno, patrila.
Zase tá nekonečná míľa.
A sneh ustal, nedýcha,
Bo necháva správu hovoriť.

Prišla z konca lesa druhého,
Že tam je uväznená,
A nemalá prepadlina,
Zužuje do bodu jedného.

A on tam šiel,
Nie, bežal.
A ju našiel.
Jas.

A podal jej ruku vážne,
A ona neodvážne,
Ach, aká krehká bytosť,
Nevedel, že jeho minulosť.

Ten pach poznal podľa vetra,
Je ako ja?
Je moja,
Moja sestra.

A srdcia sa objali. Žiarili.

Muž a dievčina,
Vlk a vlčica,
Teraz putovali nekonečnom,
V lese tajomnom.

Už sa ich nik nebál. Boli spolu.

Ako jedno vajce,
Podobali sa, vedeli i zajace,
Ako z jednej šišky,
Videli aj líšky.

Avšak, kde je zvyšok?
Sestra pokrútila hlavou,
Bola poslednou.
A sneh znovu padol z výšok.

Budú pamätať, budú ctiť.

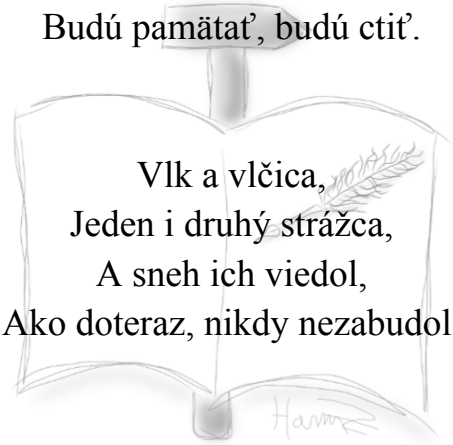

Vlk a vlčica,
Jeden i druhý strážca,
A sneh ich viedol,
Ako doteraz, nikdy nezabudol.

Stopa v snehu,
Stopa v srdci,
Obaja v strehu,
Obaja vlci.

Ich už nik nerozdelí.
Možno čas.

A vzduch bol znovu svieži,
Svetlo jasné,
Ľahšie na duši,
Opäť je na svete krásne.

Je krásne byť spolu.

A sneh ďalej padal,
Nikdy neprestal,
Pre ich pieseň,
Pre radosť každého dňa.

Tancuje pre nich,
Pretože sa oplatí,
Pretože môže byť,
Na svete krásne.

Tak nech padá, nech tancuje.
A predsa bol iný.

Krkavec

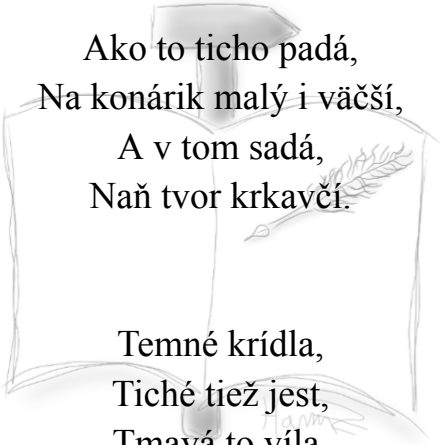

Ako to ticho padá,
Na konárik malý i väčší,
A v tom sadá,
Naň tvor krkavčí.

Temné krídla,
Tiché tiež jest,
Tmavá to víla,
Ušitá na ňu lesť.

Sama a zamilovaná,
Rady jej nebolo od nikoho,
Čo si mala počať duša stratená,
Tancovala pre neho.

Jej srdca hlasu,
Dopočula sa striga,
Videla v tom spásu,
Jedine pre seba.

Nalákala vílu noci,
Do svojej skrýše,
Polapil ju ktosi,
Uviedol do svojej ríše.

Budeš krásna a budeš jeho,
Kto vy ste?
Nepýtaj sa na meno,
Ja pomôžem ti iste.

Držala dievčina,
Pre krásu sa trpí,
Postihla ju vidina,
V náručí milého sa vidí.

To ale ježibaba,
Skúšala na ňu svoj pokus,
Rezala vílu tá baba,
Až na kosti kus.

Slzy šli prúdom dole,
Po vílinej tvári,
Cítila jak to reže,
Jak to páli.

Hotovo, už celkom!
Stojí za to výsledok?
Iste a zlepší sa vekom,
Nuže, vyskúšaj prvý krok.

Víla skúsila a pravda,
Aká ľahká veru,
Ďakovala, čo zmenila ju krivda,
Zver zbadá zmenu.

Šla ona za milým,
Čo na kraji lesa stál,
Hľadela okom spanilým,
Ale osud im neprial.

Keď ju zočil,
Bokom skočil,
Čo za príšeru jak noc,
Kričal on o pomoc.

Dal sa triskom preč,
Víla nechápala ničomu,
Pozrela na odraz jazera obďaleč,
A videla ničotu.

Obluda, strašná vec,
Dala sa cez kopec,
A na jeho konci,
Skala nad priepasťou.

Stratiť nemala čo už,
Opustil ju milovaný muž,
Krok vpred a pád,
Sĺz vodopád.

Ráno ako každé iné,
A ona na snehu,
V očiach vidiac mátohu,
Pozerala do očí srne.

Zaškriekala hneď z rána,
Čo to za hlas má v krku!
Vyzerala Jak vrana,
Rozčerila hladinu v ľaku.

To bola ale lesť,
A nie spása,
Čo je to za bolesť,
Bodala znovu a zasa.

Natiahla ruky, či
Krídla skorej,
Ozýval sa krkavčí
Hlas víly bývalej.

Ako bude slúžiť lesu teraz?
Radšej by prijala mráz.

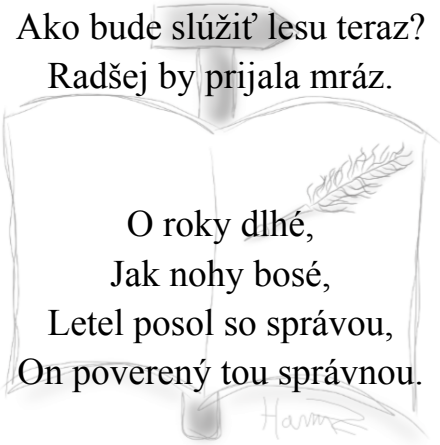

O roky dlhé,
Jak nohy bosé,
Letel posol so správou,
On poverený tou správnou.

Strážil lesa hostí,
Pozbieral mäso z kostí,
Dával pozor z výšky,
Neunikli ani myšky.

Spravoval správami vlka,
Líšku každé ráno sivé,
Prv ako sova zamrká,
Má raňajky v tráve.

Staral sa krkavec,
Staral sa o všetkých,
Ťažila ho dávna vec,
Teraz nesie následky.

Chráni,
Bráni,
Na stráni,
I vrany.

Pravda, dosti veľký,
Viac jak sojky,
Ale hlasu nepekného,
Podobať sa chcel tetrovi.

Cvičil ráno a večer,
Strašil i najväčšiu z príšer,
Ale podarilo sa zaslúžene,
Nemal ani tušenie,

Že poľovníci toho dňa,
Skolili už jelena,
A zálusk mali na vtáka,
Čo si dajú hneď do zobáka.

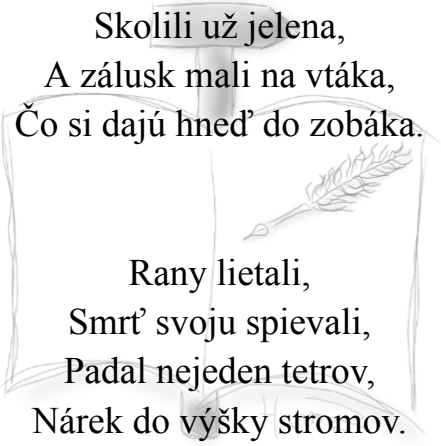

Rany lietali,
Smrť svoju spievali,
Padal nejeden tetrov,
Nárek do výšky stromov.

Perie všade jak z periny,
Oni však bez viny,
Lietalo i čierne,
To naše krkavčie.

Z výšky ako vtáčí tvor,
Na zemi ako víla,
Počúval ju ten netvor,
Že čím ona byla.

Spoznal ju a ona jeho,
Kedysi svojho milého,
A div, že srdce,
Sa mu nerozletelo na franforce.

A v prach premena,
Hlasu v lese ozvena,
Vidiny mal lovec,
Víla a zase krkavec.

Bolo mu to treba,
Kvôli nemu riskovala,
Žena, zviera,
A on vlastnou rukou umiera.

Teraz tam tančí,
Ona sama spasená,
Hoc zlomená,
Aj ako tvor krkavčí.

Nik si nespomenie,
Nik netuší,
Čo srdca vábenie,
Oni dvaja v náručí.

Pre milovaných spravíme všetko. Ale aj oni pre nás?

Cesta

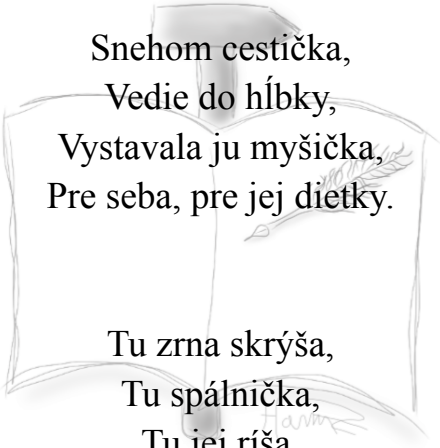

Snehom cestička,
Vedie do hĺbky,
Vystavala ju myšička,
Pre seba, pre jej dietky.

Tu zrna skrýša,
Tu spálnička,
Tu jej ríša,
Šťastná malá myšička.

Deti spia,
Až sa prebudia,
Bude ich čakať kašička,
Hovorí si myšička.

Toľko nástrah,
Vonku číha maličká,
Každý ako vrah,
Bojí sa myšička.

Dupot nôh, kopýt,
Malá iskrička,
Nie vlk, líška, ich úkryt,
Hovorí si myšička.

Kráča chodbičkou,
Tráva mizne,
Ozve sa nad myšičkou,
Srnkine chrúmanie.

Do špajzičky,
Pre papanie,
Do bruška myšičky,
Uhasí sklamanie.

Na odpočinok sa dá,
Myška naša malá,
Ešte práca ju čaká,
Malá i neľahká.

Drieme anjelik zlatučký,
Spánok kratučký,
Ozvu sa hlasy,
To myškine deti asi.

Najedia sa do sýtosti,
Rastú im kosti,
Za chvíľu aj celé,
Myškine nebudú malé.

Tie drobné fúziky,
Labky ako zrnko ryže,
Také sú našej myšičky,
Chvostík vo vetre sa kolíše.

Vyjde von, no beda,
Sokol ešte z obeda,
Asi mu nestačilo,
Myšičky sa mu zachcelo.

A tam ryšavé uši,
Ušli už všetky myši,
Líška ide napred,
Zlý deja sled.

Naša myšička,
Uteká do hĺbky nory,
Čo je stačí dušička,
Záchrana od nočnej mory.

Ach, to bolo o chlp nemalý,
Ešte líška, tvor pomalý,
Tešila sa myška,
Že jej dobrá skrýška.

Umýva si tváričku,
Nosík, labky, chvostík,
A na myšičku,
Hľadí zhora ktosik.

Stihla ujsť len na teraz,
Čo snehu podraz,
Že odhalil jej skrýš,
A vlk hľadí na myš.

Nevie si dať rady,
Ide radšej preč,
Skoro stratila reč,
Myška opravila snehu vady.

A tvárička,
Hľadí do nebíčka,
Kde niet slniečka,
Premýšľa myšička.

I tak je na tom svete krásne. Len si treba nájsť čas vidieť to.

Duch Zajtra

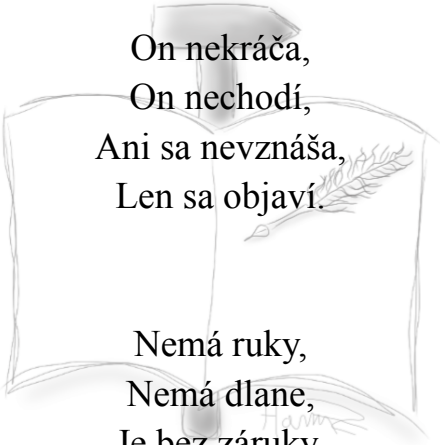

On nekráča,
On nechodí,
Ani sa nevznáša,
Len sa objaví.

Nemá ruky,
Nemá dlane,
Je bez záruky,
Čo má sa stane.

Berie si duše,
Telá necháva.
Rýchlosť jak z kuše,
Nikdy neprestáva.

Bez tváre, jasu,
Nehľadá spásu,
Bez súcitu,
Raz tam, raz tu.

Nezraníš ho,
Neublížiš mu,
Neuvidíš ho,
Nepostavíš sa mu.

Nemá šat,
I jest ako vzduch priehľadný,
A ty len snáď,
Budeš pri ňom nenápadný.

Bež ako chceš len,
On si ťa nájde vždy,
Je bez nôh, bez kolien,
Ale doženie ťa pravdy.

Vyčkáva večer I noc celú,
Kto príde, kto ukáže sa,
Nenastaví ruku vrelú,
Nepostrehne ťa krása.

On rozhoduje o osude,
Na základe tvojho
Včerajška a pude,
Buď ťa nechá prejsť, alebo nie.

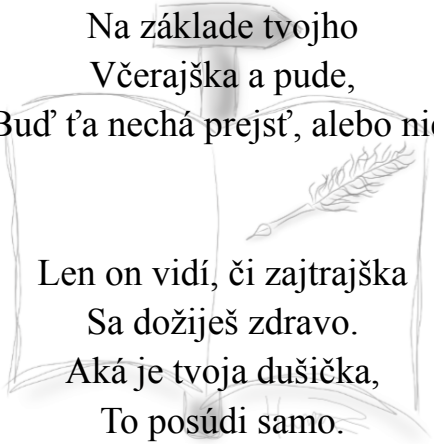

Len on vidí, či zajtrajška
Sa dožiješ zdravo.
Aká je tvoja dušička,
To posúdi samo.

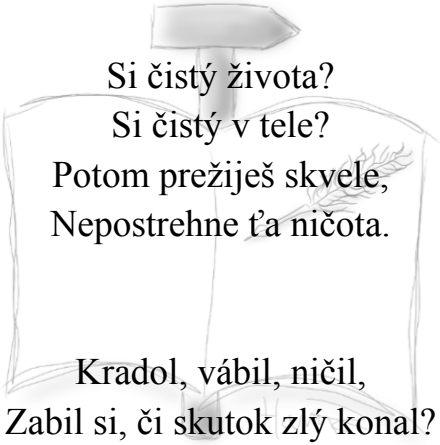

Si čistý života?
Si čistý v tele?
Potom prežiješ skvele,
Nepostrehne ťa ničota.

Kradol, vábil, ničil,
Zabil si, či skutok zlý konal?
Alebo sa len k tomu pričinil?
Potom si rýchlo skonal.

Bez očí vidí všetko,
Bez nosu cíti nemožné,
Ak sú tvoje nohy šikovné,
Neukážeš sa tu tak skoro.

Nik nevie, kedy žije naposledy,
Preto vážme každý krok,
Vnímajte osudu sledy,
Nech prežijete ďalší rok.

Duch šancu nedáva,
Vážte svoje slová a činy,
Lebo len to vo vás zostáva,
A on vidí zločiny.

Aj tak tomu neujdete,
Nájde vás a súdiť bude,
Ale buďte v kľude,
Ak ste správny.

Vysoká jest vatra,
Opratka a jej puch,
A len lesa duch,
Rozhodne, či sa uvidíme zajtra.

Buď prejdeš, alebo nie, je to aj tak na tebe.

Priepasť

Ja sa bojím priveľmi,
Hovorí Janík.
To zvládneš, len ver mi,
Matka mu vraví.

Príšery, čo svet ešte nezočil,
Netúžim ešte odísť k smrti.
Ale musel to spraviť pre svoju mati,
A tak ta vkročil.

Sprvu ticho naokolo,
Šuchnutie, čo to bolo?
Len konár studený,
Snehom pokrytý.

Sova hú hú,
On sa brodí v kope snehu,
Srnka i zajac,
Ušli pred ním triskom.

Košík si on nesie plný,
Čo v hĺbke lesa tône boli,
Už strachu isto zbavený,
Len dych ho trochu bolí.

Rád, že splnil, čo mal,
Nástrahám odolal,
Nevšimnúc si cesty,
Z ktorej zišiel.

Aká to nálada,
Žiadna paráda,
Ale už nebolo hrozné,
Na tej tme.

Pomoc, ozvalo sa,
A zas, a zasa,
Šiel tým smerom,
Za tým hlasu čudom.

Na kraji tône stál len,
Nikde nikto,
A len ticho,
Ozvalo sa spod kolien.

A tam jama jak svet,
Bál sa do nej pozrieť,
A hlas zas vábil dušu,
Bál sa kroku.

A zrazu ho nebolo vidno,
Okolo jamy chladno,
Zmizla,
Jak sa objavila.

Padal, nevedel jak dlho,
Svetlo sa vytrácalo,
A halila ho temnota plášťom,
Čo sa nachádza na dne?

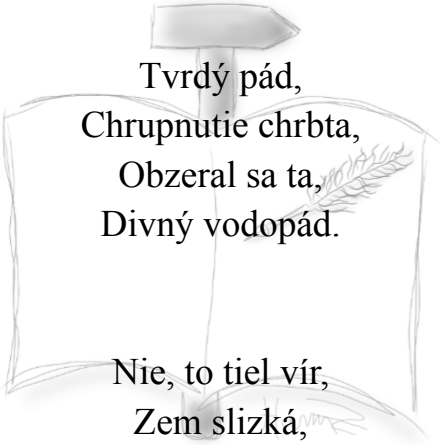

Tvrdý pád,
Chrupnutie chrbta,
Obzeral sa ta,
Divný vodopád.

Nie, to tiel vír,
Zem slizká,
Stena klzká,
Vo vzduchu netopýr.

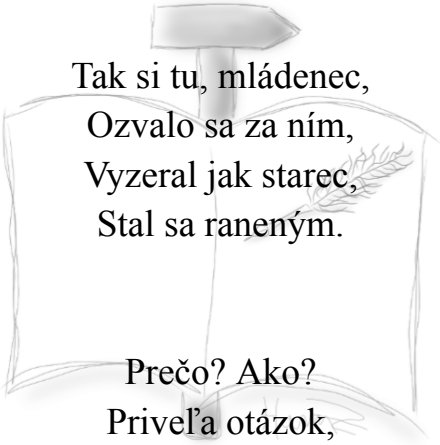

Tak si tu, mládenec,
Ozvalo sa za ním,
Vyzeral jak starec,
Stal sa raneným.

Prečo? Ako?
Priveľa otázok,
A bez odpovedí,
Pozrelo naň jeho oko.

Jednu nohu nemal isto,
Úsmev, tváril sa kyslo,
Bez vlasov, pachu,
Podobal sa strachu.

Ani človek, ani zver,
Akoby z pover,
Chlapec sa bál,
Len mlčky tam stál.

Mama je chorá, že?
Jak viete?
Viem všetko, pravdaže,
Zasekol sa vo vete.

Pomôžem ti raz dva,
Ale spätná odozva,
Je podstatná,
Nesmierne zásadná.

Všetko pre ňu,
Nič ja pre seba,
Prv ako pôjde do neba,
Zachráňte mi ju.

Myhom oka,
Premenil sa v soka,
Lapila ho tá vec,
Čo vyzerala jak starec.

Na ruke hryznutia,
Jasné toho znamenia,
Chlapec v kŕčoch,
Menil sa v údoch.

A starec v jeho podobe pravej,
Ničota, bez tváre, tela,
Na neho sa pozrela,
A on šiel k mame svojej.

Ako mátoha,
Bez ducha,
Šiel domov do dediny,
Kde samé čisté rodiny.

Otvoril dvere,
Vravel k sestre,
A matke, že
V lese je liečiteľ.

Odprevadili ju jak hovoril,
Medzi tým sa spotvoril,
Pohľad jak des,
Muselo to byť dnes.

K jame ju dostal, beda!
Ona vie, čo on chystá,
Prosila ho, ťahala, more slĺz,
A potom náraz, sklĺz.

Beštia sa najedla dosti,
Zostali len kosti,
Tie vstali ako živé,
Už naveky nie mŕtve.

Syn aj ona,
Pred nimi dedina,
Šli si pre sestričku,
Ďalšiu krehkú dušičku.

Takto to šlo donemoty,
K a od úst ničoty,
Za chvíľu celá armáda,
To jej bola paráda.

Choďte, dietky moje,
Nájdite, čo jest tvoje,
A priepasť rástla do výšky,
Po nej už len zvyšky.

Prekliate to miesto,
Prekliate sú jej obete,
Vyhýbajte sa jej isto,
Inak k nim padnete.

Varujte sa hlasom. Neverte ani sebe. Priepasť je všade.

Kvap-ka

Kráča, kráča k nám,
Kvap, kvap.

Blúdi, blúdi,
Ale neviem kam.
Kvap, kvap.

Ozýva sa lesom,
Kvap, kvap.

Unikol pred desom,
Kvap, kvap.

Od zimy mu zubami cvaká,
Kvap, kvap.

Košieľka v zime krátka,
Kvap, kvap.

Dýcha nepravidelne,
Kvap, kvap.

Väzy napnuté silne,
Kvap, kvap.

Z jednej nohy kosť trčí,
Kvap, kvap.

Div, že sa z ľaku nepomočí,
Kvap, kvap.

Nad hlavou vrana,
Kvap, kvap.

Plný kŕdeľ aj tá strana,
Kvap, kvap.

Jeleň naňho divne hľadí,
Kvap, kvap.

A jemu to vadí?
Kvap, kvap.

Pach hniloby,
Kvap, kvap.

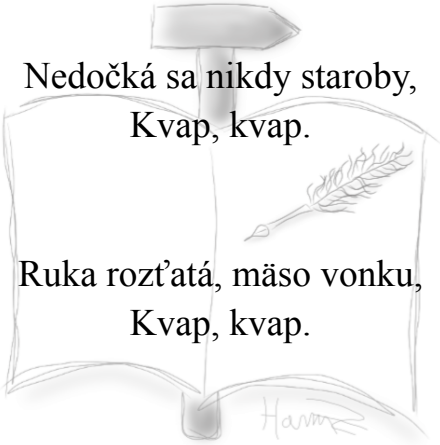

Nedočká sa nikdy staroby,
Kvap, kvap.

Ruka rozťatá, mäso vonku,
Kvap, kvap.

Počuje hlasy z vonku,
Kvap, kvap.

Čomu má veriť už nevie,
Kvap, kvap.

Nik neporadí, nik nevie,
Kvap, kvap.

A tie drobné stopy,
Kvap, kvap.

Čo zanecháva na zemi,
Kvap, kvap.

Lákajú oči aj jazyk,
Kvap, kvap.

V lese z toho veľký povyk,
Kvap, kvap.

Chutia tak krásne,
Kvap, kvap.

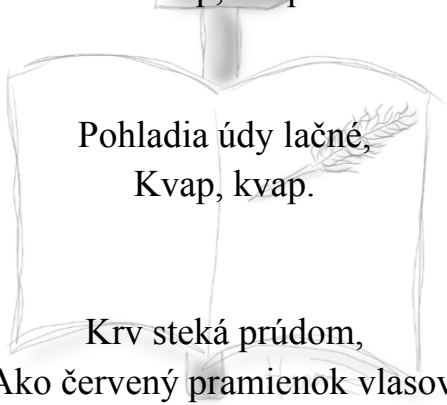

Pohladia údy lačné,
Kvap, kvap.

Krv steká prúdom,
Ako červený pramienok vlasov,
Ozýval sa lesom,
Nárek, plný hlasov.

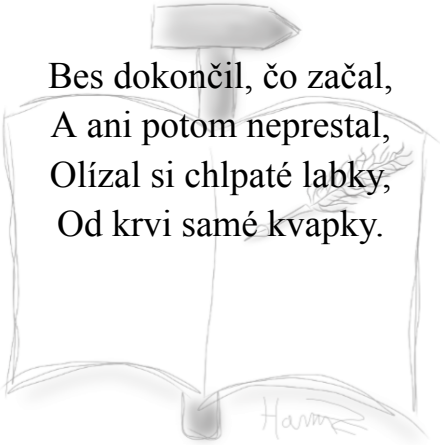

Bes dokončil, čo začal,
A ani potom neprestal,
Olízal si chlpaté labky,
Od krvi samé kvapky.

Šepot z lesa

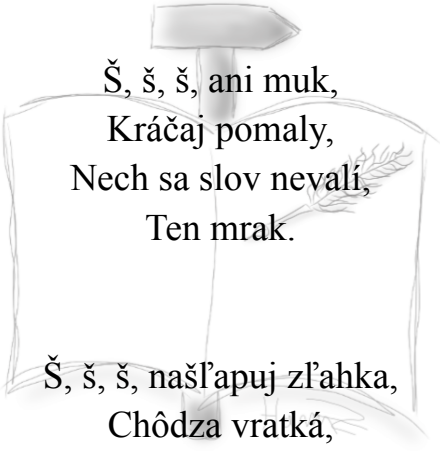

Š, š, š, ani muk,
Kráčaj pomaly,
Nech sa slov nevalí,
Ten mrak.

Š, š, š, našľapuj zľahka,
Chôdza vratká,
A oni ťa poznajú po mene,
Nik si na teba nespomenie.

Š, š, š, nedýchaj tak nahlas,
Oni o tebe aj tak vedia,
Ale hneď nezačnú,
Počkajú si na nás.

Š, š, š, neobzeraj sa tak rýchlo,
Už to dávno skyslo.
Tône bolesti a strachu,
Stúpajú aj samé.

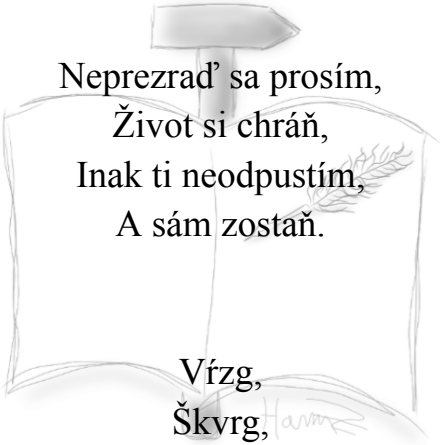

Neprezraď sa prosím,
Život si chráň,
Inak ti neodpustím,
A sám zostaň.

Vŕzg,
Škvrg,
Do snehu,
Po nehu.

Stoj,
A sa neboj,
Nežmurkaj,
Hudbu si nebrumkaj.

A tak jest.
Si tam.
Vidíš?
Nie si už.

Vlk, krkavec,
Srnka, dravec,
Jedľa,
A tys zas vedľa.

Nemáš cit ani nehy kúsok,
Nevidíš ani na krok,
Oči zmizli samé,
Už si na rade.

Si už jeden z nich,
Patríš k nim,
Zver, tulák,
Strom, vták.

Je to jedno.
Už môžeš kričať z hrdla,
Isto vedno,
Nemáš krídla.

Zdá sa,
Nemá spása,
Poddá sa,
Vracia sa.

Že krása,
Nehnevá sa,
Ale žiari,
Nad tým, čo jej patrí.

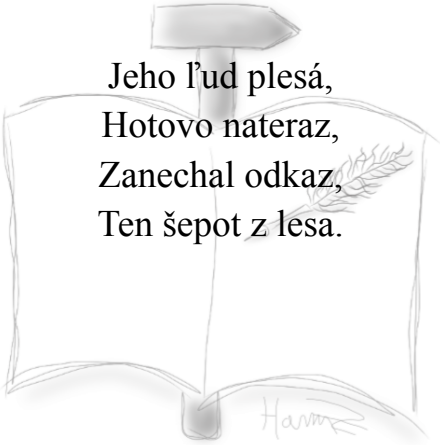

Jeho ľud plesá,
Hotovo nateraz,
Zanechal odkaz,
Ten šepot z lesa.